

Presentacions

L'acte de presentació social de dues persones, de fer conèixer l'una a l'altra, s'expressa per mitjà del verb *presentar*, que ofereix la particularitat que es pot construir amb un complement directe i un complement indirecte que poden designar, indistintament, sense que amb prou feines canviï el significat, cada una de les dues persones presentades. En alguns casos, un sol complement, el directe, pot designar les dues (o més) persones presentades: *En Pere i la Roser no es coneixien: els vaig presentar jo*. Però parlant, per exemple, d'en Pere, tant podem dir *El vaig presentar a la Roser* com *Li vaig presentar la Roser*, sense que es pugui dir que entre una oració i l'altra hi hagi cap diferència de significació apreciable. Només en casos en què hi ha una diferència de rang molt notable o bé una altra circumstància equivalent, s'entén que la persona presentada és la de rang inferior o la que hom introdueix en un ambient o cercle determinat i és, així, de les dues persones objecte de presentació, la que sol ésser designada pel complement directe: *Vaig presentar el meu nebot al president de la Generalitat*, *Em van presentar a la senyora de la casa*. Però en casos en què no es donen aquestes circumstàncies, i àdhuc sovint en aquests, el fet és que la llengua ens ofereix dues possibilitats per a l'expressió d'una mateixa idea o situació real i no cal fer sinó decidir-nos per l'una o per l'altra. Notem que això pot originar dues frases homòfones (en català oriental) que, com hem dit, poden usar-se indistintament: *Em van presentar el senyor Serra* i *Em van presentar al senyor Serra*.

Hi ha casos, però, en què la presentació d'una persona es fa com a ostentant tal o tal qualitat o condició o, si més no, sense deixar d'esmentar-la. Així, aleshores, redueix les dues possibilitats que hem indicat a una de sola, car la persona de qui s'indica que ostenta una qualitat o condició és la que ha d'ésser designada pel complement directe. Així, si diem *Em van presentar el senyor Serra com a expert corrector de català*, és el senyor Serra de qui es diu que és corrector, i si diem *Em van presentar al senyor Serra com a col·leccionista de papallones*, l'aplegador de lepidòpters és el qui parla. Per tant, l'ambivalència de *em* i l'homofonia de *el senyor Serra* i *al senyor Serra* ens pot induir, en aquest cas, a una escriptura errònia.

Albert Jané